

УДК 346.543:330.341.1

К. М. ВРУБЛЕВСЬКА

аспірант кафедри господарського права
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого, Харків
e-mail: vkatrin21@gmail.com

ІННОВАЦІЙНЕ ІНВЕСТУВАННЯ: ПРОБЛЕМИ ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Розглядаються актуальні проблеми господарсько-правового забезпечення інноваційного інвестування. Докладно аналізуються корпоративна та договірна форми інвестування. З метою вирішення проблем у цій сфері підтримується ідея прийняття Інноваційного кодексу України або як менш радикальний вектор реформування законодавства у цій сфері пропонується внесення відповідних змін до Господарського кодексу України.

Ключові слова: інноваційне інвестування, корпоративне інвестування, договірне інвестування, франчайзинг, технології.

Постановка проблеми. У сучасних умовах розвитку ринкової економіки на теренах України все більшої актуальності набувають питання правового забезпечення нових господарських інститутів, до яких у тому числі належить інноваційне інвестування. Оптимізація вітчизняної економічної системи на засадах запровадження інновацій є пріоритетним завданням державної економічної політики в економічній сфері. Впровадження інновацій до складу виробничих фондів вітчизняних суб'єктів господарювання повинно призводити до якісного оновлення їх технологічного рівня та забезпечити сталу конкурентоспроможність українських товарів. Як свідчить досвід господарювання, такого результату можливо досягти лише при запровадженні до стратегічних галузей вітчизняної економіки передових технологій як основний різновид інноваційного продукту.

Актуальність цих питань посилюється і міжнародними тенденціями у вказаній сфері. Зокрема, у січні 2016 р. у Давосі на Всесвітньому економічному форумі досить багато було сказано про технологію. Керівники різних країн світу обговорили тему Четвертої промислової революції. При цьому особливий акцент було зроблено на інноваціях, зазначено, що радикальні і швидкі зміни треба здійснювати відповідально. Світовий економічний форум назвав Четверту промислову революцію цунамі технологічних досягнень, які трансформують економіку [1].

Інвестування на сьогодні слід розглядати як важливий елемент ринкового та економічного обороту поряд з організацією виробництва й реалізацією товарів і послуг. Разом із цим на сьогодні не є розвинутою відповідна законодавча база, зокрема, порушено питання законодавчої систематизації й кодифікації інвестиційного законодавства, проте й досі йому не було приділено належної уваги в юридичних наукових колах. У той же час розвиток законодавства у сфері регулювання інвестиційних відносин об'єктивно потребує моніторингу його стану, зокрема, в контексті відповідності цілям задіяних правових засобів і механізмів, часу, змісту й обсягу їх правового регулювання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вказаним питанням тією чи іншою мірою приділяли увагу Р. П. Бойчук, В. І. Борисова, О. М. Давидюк, К. В. Єфремова, Д. В. Задихайло, О. М. Вінник, О. С. Марченко, А. В. Матвеева та ін. Разом із цим далеко не всі проблеми господарсько-правового забезпечення інноваційного інвестування на сьогодні є вирішеними, у зв'язку із чим актуальним є їх розгляд та пошук шляхів вирішення.

Формулювання цілей. Метою цієї статті є дослідження проблем господарсько-правового забезпечення інноваційного інвестування в Україні.

Виклад основного матеріалу. Глобалізація, яка стала однією з визначальних характеристик світової економіки кінця ХХ — початку ХХІ ст., поставила перед урядами багатьох країн проблему пошуку нових форм і методів адаптації національного економічного та політико-правового середовища до сучасних вимог здійснення міжнародних економічних відносин [2]. На сьогодні відбувається активний розвиток економічних відносин в усьому світі, які починають базуватися на інших підходах і принципах, ніж, скажімо, десять-двадцять років тому.

Слід погодитися з Д. Цюльке, Д. Горецьким та С. Фішер, що жодна технологічна революція не починалася раптово. Частіше такі перевороти трапляються раз на кілька десятиліть, а їм передують еволюційний перехід у багатьох технічних сферах (технологічний стрибок). Свою роль у цьому процесі відіграють і нові вимоги ринку (ринковий попит). Найважливішим фактором у цьому процесі переходу є люди. Якщо проаналізувати три попередні революції, стає очевидним,

що головною рушійною силою для змін були потреби людей і рівень життя. Коли ці вимоги поєднуються з відповідними технологічними граничними умовами, створюється сприятливий ґрунт для інноваційних змін [3].

Дійсно, фактичні суспільні відносини, які в тому числі регулюються і нормами господарського права, перебувають у постійному динамічному розвитку. На сучасному етапі розвиток ринкових економічних відносин, зокрема інвестиційних, обумовлює гостру потребу у розробці вказаних питань.

Модернізація української економіки на засадах інноваційного розвитку має забезпечуватися комплексним застосуванням усіх доступних важелів економічної політики та запобіганням конфлікту між їхніми впливами та між вирішенням стратегічних і поточних завдань. При цьому саме інновації здатні пояснити безпрецедентне зростання ринкової економіки розвинених країн, досягнення світових рівнів конкурентоспроможності та зайняття ними провідних позицій на міжнародних ринках товарів і послуг через вдалу конкурентну боротьбу та перемогу над суперниками. Інновації, які спрямовані на створення нової або поліпшення існуючої продукції, послуг або технологій, можуть розглядатися як головне питання підвищення конкурентоспроможності як окремих підприємств, так і економіки в цілому [4, с. 73].

Слід зазначити, що в Україні згідно із Законом України «Про інноваційну діяльність» основними формами державного регулювання інноваційної діяльності є: формування і реалізація державних, галузевих, регіональних і місцевих програм; створення нормативно-правової бази та економічних механізмів для підтримки і стимулювання інноваційної діяльності; фінансова підтримка виконання інноваційних проектів; встановлення пільгового оподаткування суб'єктів інноваційної діяльності; підтримка функціонування і розвитку сучасної інноваційної інфраструктури.

Цим Законом також встановлені повноваження Верховної Ради України, Верховної Ради Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування у сфері інноваційної діяльності [5].

Варто звернути увагу і на існуючі форми інвестування. Основні правові форми інвестування — корпоративна (шляхом створення та/або участі в господарській організації) та договірна (шляхом укладення договорів інвестиційного характеру).

Перша передбачає інвестування в господарську організацію (її майнову базу, статутний чи складений капітал) шляхом її створення, участі у такій організації з метою отримання певного соціально-економічного ефекту. При цьому корпоративна форма може використовуватися інвестором без поєднання з договірною формою, якщо йдеться про створення унітарного підприємства, філії, представництва чи іншого відокремленого підрозділу, а також товариства однієї особи (акціонерного, товариства з обмеженою відповідальністю, товариства

з додатковою відповідальністю). Разом з тим корпоративне інвестування може бути обтяжливим чи навіть неможливим для інвестора з огляду на вимоги законодавства щодо використання певних організаційно-правових форм для здійснення певних видів господарської діяльності. Корпоративне інвестування може здійснюватися з використанням різних організаційно-правових форм: унітарного підприємства, господарського товариства, кооперативу, створення відокремленого підрозділу іноземним суб'єктом господарювання.

У процесі корпоративного інвестування інвестор має зважати й на форму власності господарської організації, оскільки від цього залежать його можливості щодо інвестування. Залежно від форми власності, на базі якої вони функціонують, розрізняють державні, комунальні, колективні, приватні та змішані господарські організації [6, с. 106–110].

Друга ж, договірна форма, є однією з двох основних правових форм інвестування, опосередковуючи не лише вкладення інвестицій, а й організацію інвестиційного процесу. У сфері інвестування укладаються різні за своїм спрямуванням договори: одні з них опосередковують вкладення інвестицій з метою досягнення певного соціально-економічного ефекту, другі — виконують допоміжну роль, забезпечуючи надання учасникам інвестиційної діяльності різного роду послуги, що сприяють більш ефективному інвестуванню, але не є обов'язковою складовою інвестиційного процесу. Першу категорію договорів умовно можна назвати інвестиційними. В широкому розумінні термін «інвестиційний договір» застосовується щодо договорів, які укладаються між інвестором та іншими учасниками інвестування і спрямовані на реалізацію будь-яких видів і форм інвестицій з метою одержання прибутку або досягнення соціального ефекту [6, с. 177].

О. Е. Сімсон до ознак інвестиційних договорів відносить: 1) закріплення факту вкладення інвестиції (майна, майнових прав і інших цінностей, що мають ринкову вартість); 2) вкладення здійснюється інвестором безпосередньо в об'єкт інвестування чи шляхом передачі їх реципієнту для реалізації інвестицій; 3) об'єктом інвестування є такі об'єкти підприємницької діяльності, як основні фонди, обігові кошти, статутний фонд; 4) мета — одержання прибутку від використання інвестиції, що може бути пов'язаний з прибутком інвестованого підприємства, а може бути і не пов'язаний, можлива також змішана форма і, як правило, виражається у відсотках; 5) довгостроковий характер; 6) ризиковий фактор, пов'язаний із довгостроковим використанням інвестиції в підприємницькій діяльності [7, с. 11].

Незважаючи на специфічні особливості договорів на передачу інноваційних продуктів, слід погодитись із позицією В. С. Мілаш, що такі види договорів мають загальну формулу предмета, як і будь-який з підприємницьких

комерційних договорів, і утворюється з двох складових: а) певної дії (дій), яку зобов'язується вчинити продавець товару і б) товароздатного об'єкта договору [8, с. 201].

Разом з цим недоліком чинного законодавства є те, що і досі не передбачено спеціальних договірних форм стосовно передачі інноваційних продуктів, проте у чинному законодавстві містяться окремі види договорів, які є найбільш оптимальними у регулюванні відносин з передавання таких об'єктів. На сьогодні до таких договорів можна віднести такі: договори на виконання науково-дослідних, дослідно-конструкторських і технологічних робіт, спрямованих на доведення науково-технічних результатів до стадії практичного застосування; договори про відчуження (придбання) виключних прав або ліцензійні договори про використання готових результатів інтелектуальної діяльності; договір комерційної концесії; засновницький договір; договір про трансфер технологій.

Незважаючи на те, що чинне законодавство України не деталізує договори, за допомогою укладення яких може здійснюватись трансфер технологій, слід зазначити, що однією з правових форм передачі технологій є договір комерційної концесії (франчайзингу).

Підтвердженням зазначеної недосконалості правової регламентації є те, що Господарський кодекс України виокремлює лише одну договірну форму в межах цієї діяльності — договір на створення і передачу науково-технічної продукції, а Законом України «Про інноваційну діяльність» вказаний вид договірних відносин взагалі не регламентований.

Попередня редакція Закону України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» містила перелік договірних форм трансферу технологій, серед яких був і договір комерційної концесії.

Саме договір комерційної концесії (франчайзингу), якщо його предметом є передача технологій, є ефективною формою трансферу технологій. Договір комерційної концесії (франчайзингу) є найбільш прогресивною формою господарського договору, за яким здійснюється передача технологій.

Особливістю інноваційного франчайзингу є його спрямованість на використання таких технологій, які здатні значним чином підвищити технологічний рівень виробництва.

Специфіка предмета договору інноваційної комерційної концесії потребує зосередження уваги саме на комплексі прав, що опосередковують інноваційний процес, ключове місце в якому займає передача інноваційних технологій. У зв'язку з цим можна з упевненістю говорити про те, що з усіх господарських договорів, які ґрунтуються на передачі комплексу виключних прав на об'єкти інтелектуальної власності, саме договір комерційної концесії є найбільш пер-

спективною формою інноваційного інвестування, яка передбачає передачу до майнового комплексу не просто виключних прав на об'єкти інтелектуальної власності, а таких об'єктів, які синтезовані в інноваційний продукт. Із цього можна зробити висновок, що для відносин комерційної концесії (франчайзингу) як форми інноваційного інвестування особливий інтерес становлять ті об'єкти інтелектуальної власності, які у комплексі опосередковують технологію, а, отже, здатні визначити цінові та споживчі характеристики товарів та забезпечити конкурентоспроможну господарську діяльність у відповідній сфері. У зв'язку з цим стосовно договору інноваційного франчайзингу умови передачі інноваційних продуктів-технологій, всі інші франшизи для предмета договору інноваційного франчайзингу не характерні [9, с. 194–195].

Незважаючи на велику кількість нормативних актів, фахівці у сфері інноваційного права справедливо стверджують, що на сьогодні законодавча база України з питань правового забезпечення інноваційної діяльності перебуває в розібраному стані — розрізнений, внутрішньо неузгоджений правовий матеріал не дає змоги досягти головної мети — забезпечити повномасштабне регулювання суспільних відносин, пов'язаних з інноваційними процесами. З метою повного, узгодженого та системного правового забезпечення функціонування національної інноваційної системи необхідний комплексний правовий акт, який би визначав правові засади функціонування інноваційної діяльності, найбільш оптимальною формою якого є Інноваційний кодекс України, проект якого розроблений та запропонований до прийняття Верховною Радою України.

Менш радикальним вектором реформування законодавства у цій сфері може стати внесення відповідних змін до Господарського кодексу України. Так, задекларований Господарським кодексом України перелік основоположних об'єктів, на підставі яких можуть функціонувати суб'єкти господарювання, не містить у собі жодного інноваційного об'єкта, а тим паче самої технології. Враховуючи потенціал та значення технології, інтерес до її поширення, доцільним вважається доповнити розд. 3 Господарського кодексу України гл. 16¹ під назвою «Використання в господарській діяльності наукоємних, нових та конкурентоздатних технологій чи її складових», в якому слід детально розкрити поняття та правові форми трансферу технологій, організаційно-правові, процедурні та інші засади господарсько-правового забезпечення цих процесів.

Важливою проблемою залишається і відсутність на законодавчому рівні чітко визначених форм інноваційного інвестування. Зокрема, у Законі України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» відповідні норми мали місце. Разом з цим вони з часом були просто виключені замість того, щоб розкривати їх сутність та деталізувати відповідні положення в інших нормативно-правових актах.

Неабияку роль у цих процесах має відіграти їх належне договірне оформлення. Як основні договірні форми, які використовуються при створенні інноваційної продукції, застосовуються договір на виконання науково-дослідних робіт та договір на виконання дослідно-конструкторських і технологічних робіт. Ці два договори утворюють єдиний договірний тип, є консенсуальними, взаємними й оплатними.

Видається за можливе виділити окремий договір інвестування в інновації, об'єктивність існування якого заснована на принципі свободи договору.

При цьому можна виділити такі загальні кваліфікаційні ознаки для правових форм інноваційного інвестування: по-перше, інвестор є праволодільцем; по-друге, предмет відповідних договірних відносин — інноваційний продукт, який має бути захищений патентом. При цьому вказаний предмет можливо поділити на загальний та спеціальний. До загального можна віднести: продукт (винаходи, ноу-хау і т. д.), технологію (це об'єкти промислової власності, що можуть бути використані у виробництві) та промисловий зразок. У свою чергу спеціальний предмет — спеціальні види технологій (як приклад, біотехнології); по-третє, об'єктом цих відносин є інноваційне виробництво; по-четверте, результатом відповідної діяльності є отримання прибутку від реалізації інноваційних товарів та послуг.

Важливо зазначити, що інвестиційна політика на сьогодні є однією із складових господарсько-правової політики, яка, у свою чергу, включена до змісту економічної політики держави. Слід погодитися з Д. В. Задихайлом, що економічна політика держави — це форма реалізації державою власної суверенної економічної влади та відповідних функцій, що організаційно інституціалізована як особливий тип та процес діяльності, який за своїм механізмом складається з формування та здійснення офіційно затвердженого алгоритму застосування правових засобів державного впливу на зміст, структуру та динаміку внутрішньо- та зовнішньоекономічних відносин, на макроекономічні властивості ринкової рівноваги, шляхом відповідної корекції змісту правового господарського порядку, з метою досягнення програмно визначених кількісних та якісних властивостей функціонування національної економічної системи, забезпечення економічного народовладдя та суверенітету України [10, с. 217]. Інвестиційна політика на сьогодні виступає одним із найважливіших та найактуальніших векторів реалізації економічної політики держави.

Висновки. Отже, окреслене коло питань слід віднести до перспектив наукових досліджень у вказаній сфері. На доктринальному рівні, а потім і на законодавчому необхідно визначити правові форми інноваційного інвестування. Необхідною також є розробка класифікації договорів, предметом яких є передача інноваційного продукту та розробка класифікації договорів інно-

ваційного інвестування. До останніх, зокрема, слід відносити договори на виконання науково-дослідних, дослідно-конструкторських і технологічних робіт, спрямованих на розробку інноваційної продукції; договори про відчуження (придбання) виключних прав на використання або ліцензійні договори про використання готових результатів інтелектуальної діяльності; договори постачання нового обладнання, яке використовується при виробництві інноваційних продуктів; договори комерційної концесії; договори підряду на виготовлення дослідних зразків інноваційних виробів, робіт з установки нового обладнання, нових технологічних ліній і т. д.; договори оренди нового устаткування, яке використовується при виробництві інноваційних продуктів, у тому числі договір фінансової оренди (лізингу).

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Давос: Четверта промислова революція [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ua.euronews.com20/fourth-industrial-revolution-tsunami-warning-in-davos>.
2. Крючко Л. С. Інноваційний тип розвитку в умовах економічної глобалізації [Електронний ресурс] / Л. С. Крючко. – Режим доступу: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=199>.
3. Звіт про створення технологій майбутнього: як Інтернет речей зробить революцію у промисловому виробництві [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.skf.com/ua/uk/news-and-media/news-search/2015-02-04_how_the_internet_of_things_will_revolutionise_industrial_production.html.
4. Плєскач В. Л. Інноваційна діяльність в Україні: стан та проблеми / В. Л. Плєскач, Т. Ю. Зінчук // XXVI Київський міжнародний симпозиум з наукознавства та науково-технологічного прогнозування : матеріали міжнар. симпозиуму «Інноваційна політика та законодавство в Європейському Союзі та в Україні: формування, досвід, напрямки наближення. – К. : Фенікс, 2011. – С. 69–73.
5. Про інноваційну діяльність : Закон України від 04.07.2002 № 40-IV // Відом. Верхов. Ради України. – 2002. – № 36. – Ст. 266.
6. Вінник О. М. Інвестиційне право : навч. посіб. / О. М. Вінник. – 2-ге вид., переробл. та допов. / О. М. Вінник. – К. : Прав. єдність, 2009. – 616 с.
7. Сімсон О. Е. Правові особливості договорів інвестиційного характеру : автореф. дис. ... канд. юрид. наук / О. Е. Сімсон. – Х., 2002. – 20 с.
8. Мілаш В. С. Підприємницькі комерційні договори в господарській діяльності / В. С. Мілаш. – Полтава : АСМІ, 2005. – 450 с.
9. Гладка О. В. Технологія як складова договору комерційної концесії / О. В. Гладка // Вісн. Нац. ун-ту «Юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого». – 2014. – № 2 (17). – С. 188–197.
10. Задихайло Д. В. Економічна політика держави в системі правового і законодавчого забезпечення / Д. В. Задихайло // Вісн. Нац. акад. прав. наук України. – 2013. – № 3 (74). – С. 214–221.

REFERENCES

1. Davos: Chetverta promyslova revolyutsiya. Retrieved from: <http://ua.euronews.com20/fourth-industrial-revolution-tsunami-warning-in-davos>.
2. Kryuchko L. S. Innovatsiynyy typ rozvytku v umovakh ekonomichnoyi hlobalizatsiyi. Retrieved from: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=199>.
3. Zvit pro stvorennya tekhnolohiy maybutn'oho: yak Internet rechey zrobyt' revolyutsiyu u promyslovomu vyrobnytstvi. Retrieved from: http://www.skf.com/ua/uk/news-and-media/news-search/2015-02-04_how_the_internet_of_things_will_revolutionise_industrial_production.html.
4. Pleskach V. L., Zinchuk T. Yu. (2011) Innovatsiyna diyal'nist' v Ukrayini: stan ta problemy. Materialy mizhnarodnoho sympoziumu «Innovatsiyna polityka ta zakonodavstvo v Yevropeys'komu Soyuzi ta v Ukrayini: formuvannya, dosvid, napryamky nablyzhennya. Kyiviv.
5. Pro innovatsiynu diyal'nist'. Zakon Ukrayiny vid 04.07.2002. 40-IV. Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny. 2002. 36. St. 266.
6. Vinnyk O. M. (2009) Investytsiynne pravo: navchal'nyy posibnyk. – 2-he vyd., pererob. ta dop. K.
7. Simson O. E. (2002) Pravovi osoblyvosti dohovoriv investytsiynoho kharakteru. Avtoreferat dys. ... kand. yuryd. nauk. Kharkiv.
8. Milash V. S.(2005) Pidpryyemnyts'ki komertsiyini dohovory v hospodars'kiy diyal'nosti. Poltava.
9. Hladka O. V. (2014) Tekhnolohiya yak skladova dohovoru komertsiyanoi kontsesiyi. Visnyk Natsional'noho universytetu «Yurydychna akademiya Ukrayiny imeni Yaroslava Mudroho».
10. Zadykhaylo D. V. (2013) Ekonomichna polityka derzhavy v systemi pravovoho i zakonodavchoho zabezpechennya. Visnyk Natsional'noyi akademiyi pravovykh nauk Ukrayiny.

Стаття надійшла до редакції 26.10.2015.

Е. Н. ВРУБЛЕВСКАЯ

аспирант кафедры хозяйственного права Национального юридического университета имени Ярослава Мудрого, Харьков

ИННОВАЦИОННОЕ ИНВЕСТИРОВАНИЕ: ПРОБЛЕМЫ ХОЗЯЙСТВЕННО-ПРАВОВОГО ОБЕСПЕЧЕНИЯ

Рассматриваются актуальные проблемы хозяйственно-правового обеспечения инновационного инвестирования. Подробно анализируются корпоративная и договорная формы инвестирования. С целью решения проблем в этой сфере поддерживается идея принятия Инновационного кодекса Украины, в качестве менее радикаль-

ного вектора реформування законодавства в цій сфері пропонується внесення відповідних змін у Господарський кодекс України.

Ключевые слова: інноваційне інвестування, корпоративне інвестування, договірне інвестування, франчайзинг, технології.

K. M. VRUBLEVSKA

PhD. Student of the Economic Law Department, Yaroslav Mudryi National Law University, Kharkiv

INNOVATIVE INVESTING: PROBLEMS OF ECONOMIC AND LEGAL FRAMEWORK

Problem setting. Under contemporary conditions of market economy development in Ukraine, matters of legal regulation of new economic institutions, which, in particular, include innovative investing, are of considerable importance. Optimization of the domestic economic system based on implementation of innovations is a prior task of the governmental economic policy. Implementation of innovations within the structure of fixed capital assets of the domestic business entities should result in qualitative renovation of their technological level and provide stable competitiveness of Ukrainian commodities.

Recent research and publications analysis. R. P. Boichuk, V. I. Borysova, O. M. Davydiuk, K. V. Yefremova, D. V. Zadykhailo, O. M. Vinnyk, O. S. Marchenko, A. V. Matveieva, etc., have taken notice of the mentioned problem to some extent. At the same time, not all the problems of the economic and legal framework of innovative investing are solved nowadays. Therefore, consideration of these problems and ways of their solution are of particular relevance.

Paper objective. The article purpose is to research the problems of the economic and legal framework of innovative investing in Ukraine.

Paper main body. Factual social relations, which are particularly, but not exceptionally, regulated by the economic law norms, are in permanent dynamic development. In the modern phase, development of market economic relations, namely investment ones, stipulates a keen need for examination of the above-mentioned matters.

Investing include corporate and contractual forms. The contractual form consists in investing in an economic organization (its property or stakeholder's equity) through foundation of the organization and participation in it in order to gain a certain social and economic effect. In turn, the contractual form mediates not only investing, but also organizing an investment process.

The absence of special contractual forms regarding the transfer of innovative products is a disadvantage of the current legislation. Nevertheless, the current legislation contains particular types of contracts being the most optimal in regulation of relations concerning the transfer of such objects. The author proposes recommendations aimed at solution of these problems.

For the purpose of formation of the complete, coordinated, and complex legal framework of functioning of the national innovative system, it is expedient to pass the Innovative Code of Ukraine. Another possible alternative is to amend the current Economic Code of Ukraine.

Development of classification of contracts concerned with the transfer of an innovative product and development of classification of contracts concerned with innovative investing is of importance.

Conclusions of the research. Consequently, there is a need for determination of legal forms of innovative investing on doctrinal and legislative levels. Development of classification of contracts concerned with the transfer of an innovative product and development of classification of contracts concerned with innovative investing is of importance.

Short Abstract for an article

Abstract. The article considers topical problems of the economic and legal framework of innovative investing. The author thoroughly analyzes the corporate and contractual forms of investing. In order to solve the problem in this area, the author supports an idea of passing the Innovative Code of Ukraine. Another less radical vector of reformation of the legislation is to amend the current Economic Code of Ukraine.

Key words: innovative investing, corporate investing, contractual investing, franchising, technologies.